

kunnen worden uitgewerkt. Hoe men ook tegenover deze zeven noachidische geboden staat, ze zijn al eeuwen voor Christus bekend en uitgewerkt in de Joodse traditie. Het is dus belangrijk om er van af te weten, om te kunnen herkennen of er in de Bijbel wellicht ergens aan wordt gerefereerd. Dit is volgens velen inderdaad het geval, namelijk in Hand. 15:20,29, waar Joodse gelovigen, namelijk de apostelen, en de ouderlingen, en de broeders (Hand. 15:23) een brief schrijven aan de broeders uit de heidenen (Hand. 15:19,23). Verderop in dit boek wordt dit nader uitgewerkt.

Opmerking:

- Een heiden is niet rechtvaardig voor God door het onderhouden van de noachidische geboden, net zo min als een Jood rechtvaardig is voor God door het onderhouden van de Tora. Maar zowel Jood als heiden mogen de toevlucht nemen tot het bloed van Yeshua HaMashiach (Rom. 3:21-26). Alleen door het geloof in Yeshua HaMashiach zijn we rechtvaardig voor God (Rom. 5:1)! Weliswaar leert Luk. 10:28: "doe dat, en gij zult leven"¹, maar niemand kan de Tora onderhouden (waaraan in Luk. 10:28 wordt gerefereerd), want wij (zowel Jood als heiden) zijn allen onder de zonde (Rom. 3:9-20). Slechts één Mens was zonder zonde, namelijk Yeshua HaMashiach. Daarom is Hij, **maar ook alleen Hij**, gerechtvaardigd geworden uit de werken der wet: de onderhouding van de Tora. En omdat Hij volmaakt was, kon Hij Zichzelf opofferen tot een verzoening voor onze zonden (Hebr. 7:26-28, Deut. 17:1), en heeft zo voor het Joodse volk de Tora vervuld, en ook wij heidenen delen met het Joodse volk in de verzoening met God die Yeshua HaMashiach door Zijn volmaakt offer heeft aangebracht.

4.1.3 Abraham

4.1.3.1 Abrams roeping

"De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal. En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen! En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden." (Gen. 12:1-3)

Abram gehoorzaamt aan Gods roeping, en trekt weg uit Ur der Chaldeën naar het land Kanaän. We zien hier:

- het evangelie: "in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden". De zegen is alleen van God (Jak. 1:17), want de HEERE had tot Abram gezegd: "**Ik zal** u tot een groot volk maken", "**Ik zal** u zegenen". Gods doel is dat door Abram (Israël) alle volkeren worden gezegend, want "en wees een zegen" dient men te lezen als: "opdat gij een zegen zult zijn"².
- de uitverkiezing: "De HEERE nu had tot **Abram** gezegd", en: "**in u** zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden". In Abram is het hele Joodse volk uitverkoren om een zegen te zijn. Hoe ze een zegen zullen kunnen zijn, namelijk door Christus, is hier nog niet duidelijk.
- Een verhouding die God heeft met het volk Israël in onderscheid met alle andere volkeren: "Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen! En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt".
- de zegening van de heidenen: "in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden".

¹ De belofte "doe dat, en gij zult leven" stemt overeen met Deut. 30:19: "Kiest dan het leven, opdat gij levet, gij en uw zaad", waarna met betrekking tot de HEERE wordt gezegd in vs. 20: "Hij is uw leven". In overeenstemming daarmee zei Yeshua HaMashiach: "Ik ben het Leven" (Joh. 14:6).

² Zie ref. [38], blz. 86 / 87.

Israël heeft een bijzondere relatie met God, en via Israël hebben ook de heidenen gemeenschap met God.

"Zo verscheen de HEERE aan Abram, en zeide: Aan uw zaad zal Ik dit land geven." (Gen. 12:7a). Hier volgt dus al direct de landbelofte voor Israël. Het land Kanaän, waarvan de grenzen verder worden uitgewerkt in Gen. 15:18-21, is het land van de kinderen Israëls. Daarmee ligt de toekomst van Israël vast in de Goddelijke belofte: in het land Kanaän zullen ze wonen en God dienen en een zegen zijn. Daarom komen de Joden vandaag de dag terug naar het land Israël, wat God hen heeft gegeven. De Schrift noemt het land zelfs als allereerste, nog vòòr het evangelie en het verbond worden genoemd, want er staat geschreven in Gen. 12:1: "naar het land, dat Ik u wijzen zal"! De eenheid tussen de God van Israël, het Joodse volk, en het Joodse land, het land Israël, is onverbreeklijk!!

God spreekt t.a.v. Abraham en zijn zaad, het volk Israël: "Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt". Het gebruikte hebreeuwse woord voor vervloeken is het tegenovergestelde van zegenen. Maar het gebruikte hebreeuwse woord voor vloeken betekent eigenlijk alleen maar: gering, licht achten.¹ **Dus wie Israël gering acht, wordt door God vervloekt!** Paulus, die de Tora zeer goed kende, waarschuwt in overeenstemming hiermee in Rom. 11:18-22 de gelovige heidenen om niet te roemen tegen Israël, anders zouden ze worden afgehouden. Omdat de kerk Israël niet achtte en op haar plaats ging staan, waren de Middeleeuwen zo duister. Vanwege de strenge verbondstheologie die Israël niet acht is er zoveel duisternis in de rechterflank van de gereformeerde gezindte. Omdat de kerken in Nederland volharden in de vervangingstheologie, is de secularisatie zo groot.

Opmerking:

- Er wordt wel eens gedacht dat "in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden" (Gen. 12:3) alleen slaat op Christus. Dit is echter niet juist, in Zach. 8:13 wordt deze belofte **t.a.v. het hele volk** herhaald: "gij zult een zegening wezen", en Zach. 8 wordt heel duidelijk pas vervuld bij de wederkomst (vergelijk b.v. Zach. 8:8 met Openb. 21:3, en vergelijk Zach. 8:22 met Zach. 14:16 en Jes. 2:2,3, deze verzen zijn nog nooit vervuld). In onze tijd krijgt Zach. 8 gestalte, zo is b.v. Zach. 8:4,5 al vervuld, ga naar Jeruzalem en zie.

4.1.3.2 Het evangelie

"En hij geloofde in den HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid." (Gen. 15:6)

Nog voordat God een verbond sluit met Abraham, nog voordat hij besneden is, en maar liefst 430 jaar voordat de wet zou komen, zien we hier het evangelie: Abraham gelooft in God, hij is gerechtvaardigd uit het geloof, en heeft vrede bij God (Rom. 4:3, 5:1, Gen. 18:17-19). Abraham, de vader van alle gelovigen, heeft een band met God, is verbonden aan God, terwijl er in Gen. 15:1-6 nog totaal geen sprake is van een verbond! Abraham, de vader van alle gelovigen, heeft genade bij God, Hij is gerechtvaardigd uit het geloof, buiten elk verbond om!!

Abraham bidt nergens tot God of hij geloof mag ontvangen, maar hij **gelooft** in God (Jak. 1:5-7). Vanaf het eerste moment dat we Abram tegenkomen in de Schrift, luistert Abram naar het spreken van God, en is gehoorzaam. Door het geloof is Abram gegaan naar de plaats, die hij tot

¹ Zie b.v. hoofdstuk 7 van ref. [8].

een erfdeel ontvangen zou, heeft hij in het beloofde land in tabernakelen gewoond, en heeft hij Izak geofferd. Abrahams geloof was niet ijdel, maar bleek uit de vruchten. (Gen. 22, Hebr. 11:8-19). Bij Abraham, de vader van alle gelovigen, wordt ook duidelijk wat geloven is: namelijk er helemaal op vertrouwen dat God Zijn Woord, Zijn belofte, zal vervullen. Dit houdt o.a. in:

- vertrouwen op God: Abram verwacht alles alleen van God, en gelooft dat God machtig is om te doen wat Hij zegt.
- de woorden van God geloven: Abram doet niets af aan de woorden van God, en voegt er niets aan toe.
- persoonlijk deelhebben aan de belofte van God: Abram gelooft niet voor anderen, maar gelooft dat God Zijn belofte aan hem, aan Abram, vervult.

We zien bij Abraham, de vader van alle gelovigen, een sterke persoonlijk band (relatie) met God; Abraham vertrouwt de eeuwige en almachtige God onvoorwaardelijk op Zijn Woord.

4.1.3.3 Het abrahamitisch verbond

Na de toerekening aan Abram van het geloof tot gerechtigheid (Gen. 15:6, Rom. 4:3), is in Gen. 15 de verbondssluiting te vinden, compleet met bloed, offers, en de persoonlijke aanwezigheid van God die tussen de stukken door gaat (alleen God, het is een eenzijdig verbond) en zo het verbond 'snijdt'. In Gen. 17 spreekt God tot Abraham: "Mij aangaande, zie, Mijn verbond is met u; en gij zult tot een vader van menigte der volken worden! En uw naam zal niet meer genoemd worden Abram; maar uw naam zal wezen Abraham; want Ik heb u gesteld tot een vader van menigte der volken. En Ik zal u gans zeer vruchtbaar maken, en Ik zal u tot volken stellen, en koningen zullen uit u voortkomen. En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u. En Ik zal u, en uw zaad na u, het land uwer vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanaän, tot eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot een God zijn." (Gen. 17:4-8).

Naast het noachitisch verbond met alle mensen na de zondvloed verkiest God nu een verbond te sluiten met een deel van de mensen, namelijk Abraham en zijn zaad: het hele Joodse volk. Dit verbond wordt het abrahamitisch verbond genoemd. Een onlosmakelijk onderdeel van dit verbond is de landbelofte. De geestelijke en aardse zegeningen komen in de Schrift steeds als een eenheid voor, ze horen onlosmakelijk bij elkaar. Nog vóór de verbondssluiting had God al aan Abraham een groot nageslacht beloofd: "Voorts zeide Abram; Zie, mij hebt Gij geen zaad gegeven, en zie, de zoon van mijn huis zal mijn erfgenaam zijn! En ziet, het woord des HEEREN was tot hem, zeggende: Deze zal uw erfgenaam niet zijn; maar die uit uw lijf voortkomen zal, die zal uw erfgenaam zijn. Toen leidde Hij hem uit naar buiten, en zeide: Zie nu op naar den hemel, en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw zaad zijn!¹ En hij geloofde in den HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid." (Gen. 15:3-6).

Kan God nog duidelijker spreken over het zaad van Abraham: "die uit uw lijf voortkomen zal"? In Gen. 22:17 (na de binding van Izak) spreekt God: "Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten." (Gen.22:17).

Ook hieruit blijkt duidelijk dat het nageslacht van Abraham het Joodse volk is, en hun toekomst is dat ze erfelijk de poort van hun vijanden zal bezitten (Jes. 60:11,12).²

¹ Een verhaal wil, dat de astrologen in Ur aan Abram hadden voorgezegt, dat de sterren uitwezen dat hij geen kinderen zou krijgen. Dus liet God hem naar de sterren kijken, en die zeiden hem: Abram, je blijft kinderloos. Maar God zei tegen Abram: Zo zal uw zaad zijn! En Abram geloofde God. Zie hiervoor en voor nog veel meer ref. [100].

² Drs. A. de Keizer maakt in ref. [40] onderscheid tussen Abraham als geestelijke vader: het nageslacht als de sterren des hemels, en Abraham als natuurlijke vader: het nageslacht als het zand der zee. Dit mist mijns inziens elke bijbelse grond, het lijkt mij o.a. in strijd met Gen. 15:3-6. En in Deut. 1:10 zegt Mozes tegen het toenmalige Israël dat ze zijn als sterren des hemels in menigte.

Een andere belofte van dit verbond is dat Abraham gesteld wordt tot een vader van menigte der volken (Gen. 17:5). Ofwel, er is een menigte der volken, en Abraham wordt gesteld tot een vader van hen. **Niet**: met die menigte der volken wordt ook een verbond opgericht. Paulus zegt dat ook niet in Rom. 4, anders zou hij niet in overeenstemming zijn met het O.T., en de Schrift breken. Na Abrahams offer van Izak bevestigt God met een Goddelijke eed Zijn Goddelijke belofte, zodat Zijn verbond vast staat in twee onveranderlijke dingen, Hebr. 6:13-20. De belofte is in Gen. 22:18 geformuleerd als: "En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt." (Gen. 22:18). Mocht een menigte der volken eventueel uitgelegd worden als het andere natuurlijke nageslacht van Abraham (Gen. 25:1-6), alhoewel deze uitleg in strijd is met Rom. 4, in Gen. 22:18 is het heel duidelijk: De zegen strekt zich uit tot alle volken der aarde, maar het verbond is gesloten met Abraham en zijn zaad. Zo wordt via het verbond met het natuurlijke zaad van Abraham hij (namelijk Abraham) tot een vader gesteld van menigte der volken, ja, van alle volken. En Paulus wijst in Gal. 3:16 op de realisatie daarvan door de Messias, namelijk het zaad van Abraham waarin de zegen voor het hele zaad, het Joodse volk, vast ligt. Zo is de zegen vast voor de heidenen die in het Joodse volk delen in de zegen die vast is in Yeshua HaMashiach.

Eenzijds maakt God onderscheid: uw zaad (het Joodse volk), in tegenstelling tot alle volken der aarde.

Anderzijds maakt God eenheid: één zegen voor het Joodse volk en de andere volken: "in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde".

Aangezien de nieuw-testamentische gemeente de eerstelingen (Rom. 8:19-23) zijn van de volken die Israëls God zullen loven (Ps. 67, 1 Tim. 2:4), vinden we hier in Gen. 22:18 (en ook in b.v. Gen. 12:3) niet alleen het uiteindelijke resultaat (Openb. 21, 22), namelijk dat de niet-Joodse volken wandelen in het licht van het Joodse (Openb. 21:12,14, Jes. 60:2) Jeruzalem (Openb. 21:24, Jes. 60:3), maar ook al de gemeente. De gemeente deelt immers door het geloof in Abrahams zaad Yeshua HaMashiach in Gods zegen.

Het teken van het abrahamitisch verbond is de besnijdenis: "Dit is Mijn verbond, dat gijlieden houden zult tussen Mij, en tussen u, en tussen uw zaad na u; dat al wat mannelijk is, u besneden worde. En gij zult het vlees uwer voorhuid besnijden; en *dat* zal tot een teken zijn van het verbond tussen Mij en tussen u." (Gen. 17:10,11). Het abrahamitisch verbond is niet-conditioneel: God belooft onvoorwaardelijk aan Abraham en zijn zaad, dus het Joodse volk, het gehele land Kanaän tot eeuwige bezitting, met daarbij de belofte dat God hun tot een God zal zijn (Gen. 17:8). Het Joodse volk is gehouden om de (mannelijke) kinderen te besnijden, maar er zijn verder geen voorwaarden: God vervult dit verbond, ongeacht de gedragingen van het Joodse volk. Op grond van dit verbond komen de Joden vandaag de dag terug naar hun land. Ook vinden we geen wet, die komt pas 430 jaar later (Gal. 3:17). Merk op dat er **niet** staat: "Ik zal een deel van Israël tot een God zijn", maar 'hun'; het hele zaad van Abraham; heel Israël: God zal heel Israël tot een God zijn! Hier vinden we dus al de belofte dat geheel Israël zalig zal worden (Rom. 11:26)!

God gebood aan Abraham om ook Ismaël en alle mannen van zijn huis te besnijden (Gen. 17:13, 23-27), maar toch bepaalde God uitdrukkelijk dat het verbond **niet** met Ismaël werd opgericht,

maar met Izak, de zoon geboren uit Abraham en zijn huisvrouw Sarah (Gen. 17:17-21), dat is, met het Joodse volk. Merk op dat we de Schrift zouden breken, als we zouden zeggen dat na de komst van Christus het verbond opeens wel met niet-Joden gesloten zou zijn! Ook al zijn het gelovige niet-Joden (Gen. 24:12), zelfs al zouden ze besneden zijn, ja, zelfs al is men kind van Abraham (b.v. Ismaël), er wordt **geen** verbond met hen opgericht! De grens van de besnijdenis is hier het huis van Abraham (Gen. 17:12,13) als stamvader van het Joodse volk, en naderhand het Joodse volk als natie (Ex. 12:44-48, Joz. 5:2-10). Ook het verbondsteken, namelijk de besnijdenis, is zeer duidelijk m.b.t. degenen waarmee het verbond (Gen. 17:7,8) wordt gesloten: het mannelijk voortplantingsorgaan wordt besneden, d.w.z.: het verbond wordt opgericht met al de geslachten van Israël, het Joodse volk (Ps. 105:6-11). Maar het doel van dit abrahamitisch verbond reikt veel verder, het doel is om alle geslachten des aardrijks te zegenen (Gen. 12:2).

Zo zien we al in het begin van de Schrift twee lijnen:

- Abraham heeft een geestelijk nageslacht: Abraham wordt door God gesteld tot een vader van menigte der volken (Gen. 17:4,5), ja, van alle volken (Gen. 22:18). Dit kan niet door natuurlijke voortplanting zijn, want de (zeventig) volken zijn al in Gen. 10 ontstaan, voordat Abram was geboren.
- Abraham heeft een natuurlijk nageslacht: Met Abrahams zaad, wat zeer strikt wordt ingeperkt in de lijn van degene die zijn huisvrouw Sara hem zou baren (Gen. 17:19,21), richt God Zijn verbond op (Gen. 17:7,8). En door dit verbond wordt Abraham tot een vader van de volken (Gen. 17:4).

Deze twee lijnen, die de Tora beide leert, mogen niet op elkaar in mindering worden gebracht. Het natuurlijk nageslacht (het Joodse volk) heeft nooit afgedaan vanwege het geestelijk nageslacht, integendeel, de geestelijke zegen kan de volken alleen maar bereiken via het natuurlijk nageslacht (Gen. 12:3, 17:4, 22:18). Het natuurlijk nageslacht (het Joodse volk) mag echter ook niet worden overbenadrukt ten koste van het geloof. Vele jaren na Abraham zou de Jood Paulus de lijn van het geestelijk nageslacht zeer sterk benadrukken (Gal. 3:7,29), omdat de Galaten te sterk zagen op de lijn van het natuurlijk nageslacht. Gods verbond met het natuurlijke zaad van Abraham is Gods instrument waardoor Gods zegen stroomt, Gods zegen zelf, Gods (onze) gerechtigheid is alleen door het geloof, buiten elk verbond om. Daarmee deed Paulus de lijn van Abrahams natuurlijk nageslacht echter niet teniet, integendeel, Paulus wijst terug naar de balans van de lijnen zoals de Tora leert! Het N.T. verklaart niet het O.T., maar het O.T. verklaart het N.T.!! Paulus vergeestelijkt niet als hij in Gal. 3:7,29 ons Abrahams kinderen, Abrahams zaad noemt. Integendeel, Paulus neemt de Tora heel letterlijk! Namelijk Gen. 17:4,5: Abraham is de vader van ons heidenvolken, en Gen. 22:18: in Abrahams zaad worden alle volken, waaronder ook wij, gezegend. Maar de Tora trekt ook de lijn van een verbond met het natuurlijke zaad van Abraham (Gen. 17:7,8), en daar doet Paulus ook nergens iets van af.

Wij heidenen delen mee in de zegening van het verbond tussen God en Israël overeenkomstig de Tora, Gen. 12:3, maar wij zijn niet mee-opgenomen in het verbond tussen God en Israël, overeenkomstig het verschil dat in de Tora wordt gemaakt tussen de heidenen, Gen. 17:4,5 en Israël, Gen. 17:7,8.

4.1.4 Izak en Jakob

In Gen. 26:3-5 wordt een vernieuwing van het abrahamitisch verbond met Izak beschreven. Uit Gen. 28:3,4 en 28:13-15 blijkt dat het abrahamitisch verbond doorloopt in de lijn van Jakob. In

Bron

De voorafgaande tekst is paragraaf 4.1.3 uit het boek "GOD HEEFT EEN ZOON!", "*Israël in de Schrift en de betekenis van Israël voor de gemeente*", Floor van der Rhee, Uitgeverij Fuma, Delft, 1997, ISBN 90-803952-1-8.

Meer weten?

Boek

Als u meer wilt weten over de Bijbel en daarmee ook de plaats van Israël, lees dan het boek "GOD HEEFT EEN ZOON!", "*Israël in de Schrift en de betekenis van Israël voor de gemeente*", Floor van der Rhee, Uitgeverij Fuma, Delft, 1997, ISBN 90-803952-1-8.

Meer informatie over dit boek en hoe te bestellen is te vinden op de website van [uitgeverij Fuma](#).

Website

Als meer wilt weten over de Bijbel en daarmee ook de plaats van Israël, kunt u verder de artikelen op de website van [uitgeverij Fuma](#) bezoeken.